



# ВИЩА КВАЛІФІКАЦІЙНА КОМІСІЯ СУДДІВ УКРАЇНИ

07 червня 2017 року

м. Київ

## Р І Ш Е Н Н Я № 100/вс-17

Вища кваліфікаційна комісія суддів України у пленарному складі:

головуючого – Козьякова С.Ю.,

членів Комісії: Бутенка В.І., Василенка А.В., Весельської Т.Ф., Заріцької А.О., Козлова А.Г., Лукаша Т.В., Луцюка П.С., Макарчука М.А., Мішина М.І., Прилипка С.М., Тітова Ю.Г., Устименко В.Є., Шиловой Т.С., Щотки С.О.,

розглянувши питання про підтвердження здатності кандидата на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду Караченцева Ігоря Володимировича, стосовно якого оголошено перерву відповідно до абзацу другої частини першої статті 88 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», здійснювати правосуддя у відповідному суді,

встановила:

Рішенням Комісії від 07 листопада 2016 року № 145/зп-16 оголошено конкурс на зайняття 120 вакантних посад суддів касаційних судів у складі Верховного Суду.

Караченцев Ігор Володимирович 07 грудня 2016 року звернувся до Комісії із заявою про проведення стосовно нього кваліфікаційного оцінювання для участі у конкурсі на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду за спеціальною процедурою призначення.

20 грудня 2016 року Комісією прийнято рішення № 182/вс-16, зокрема, про допуск Караченцева І.В. до участі у конкурсі на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду.

Рішенням Комісії від 11 січня 2017 року № 2/зп-17 призначено кваліфікаційне оцінювання 653 кандидатів, допущених до участі у конкурсі на зайняття 120 вакантних посад суддів касаційних судів у складі Верховного Суду, зокрема Караченцева І.В.

09 лютого 2017 року Комісією прийнято рішення № 27/вс-17, зокрема, про допуск Караченцева І.В. до проходження кваліфікаційного оцінювання для участі у конкурсі на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду.

Положеннями статті 83 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (далі – Закон) встановлено, що кваліфікаційне оцінювання проводиться Вищою кваліфікаційною комісією суддів України з метою визначення здатності судді (кандидата на посаду судді) здійснювати правосуддя у відповідному суді за визначеними критеріями. Такими критеріями є: компетентність (професійна, особиста, соціальна тощо), професійна етика, доброчесність.

Караченцев І.В. 16 лютого 2017 року склав анонімне письмове тестування, за результатами якого набрав 63 бали, та за рішенням Комісії від 17 лютого 2017 року № 12/зп-17 допущений до виконання практичного завдання на етапі «Іспит» кваліфікаційного оцінювання у межах процедури конкурсу до відповідних касаційних судів у складі Верховного Суду.

За результатами виконаного 21 лютого 2017 року практичного завдання Караченцев І.В. набрав 71 бал та за рішенням Комісії від 29 березня 2017 року № 22/зп-17 допущений до другого етапу кваліфікаційного оцінювання «Дослідження досьє та проведення співбесіди» у межах процедури конкурсу до Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду.

Згідно з абзацом третім пункту 20 розділу III Положення про порядок та методологію кваліфікаційного оцінювання, показники відповідності критеріям кваліфікаційного оцінювання та засоби їх встановлення, затвердженого рішенням Комісії від 03 листопада 2016 року № 143/зп-16 (далі – Положення), під час співбесіди обов'язковому обговоренню із суддею (кандидатом) підлягають дані щодо його відповідності критеріям професійної етики та доброчесності.

Відповідно до положень статті 87 Закону з метою сприяння Вищій кваліфікаційній комісії суддів України у встановленні відповідності судді (кандидата на посаду судді) критеріям професійної етики та доброчесності для цілей кваліфікаційного оцінювання утворюється Громадська рада доброчесності, яка надає, за наявності відповідних підстав, висновок про невідповідність судді (кандидата на посаду судді) критеріям професійної етики та доброчесності.

Громадською радою доброчесності надано Комісії висновок про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду Караченцева І.В. критеріям доброчесності та професійної етики, затверджений 27 квітня 2017 року.

У висновку Громадської ради доброчесності (пункт 1) зазначається, що в електронній декларації Караченцева І.В. як особи, уповноваженої на виконання функції держави або місцевого самоврядування, за 2016 рік вказано, що він з 01 січня 2016 року має на праві користування автомобілі Toyota RAV 4 2013 року випуску та Toyota Camry 2007 року випуску, які належать його матері Караченцевій Лілії Микитівні. Вартість автомобіля Toyota Camry на час придбання становила за даними декларації за 2016 рік – 250 000 грн, а Toyota RAV4 – 700 000 гривень. Відповідно до матеріалів досьє кандидата на посаду

судді Караценцева І.В. його мати Караценцева Л.М., \_\_\_\_\_ року народження є пенсіонеркою, за період з 2012 по 2016 роки отримала лише 1000 грн доходу. З огляду на зазначене Громадська рада доброчесності висловила сумнів у достатності доходів Караценцевої Л.М. для придбання зазначеного майна. На думку ГРД, фактичним власником автомобілів є Караценцев І.В., їх придбано за його кошти, проте майно зареєстроване на іншу особу з метою ухилення від внесення у декларацію.

У висновку (пункт 2) ГРД також звертає увагу Комісії на таке. Аналізом декларацій Караценцева І.В. за 2011-2016 роки, ГРД встановлено, що він та члени його сім'ї (донька) отримали у 2011 році сукупні доходи в розмірі 64 667,50 грн, у 2012 році – 156 610 грн, у 2013 році – 202 138 грн, у 2014 році – 217 225 грн, у 2015 році – 225 535 грн та у 2016 році – 213 772 грн, загалом же за період з 2011 по 2016 рік – 1 079 947,50 гривень. За цей час кандидатом було набуто право власності на квартиру площею 102,9 кв.м, задекларована вартість якої становить 527 500 грн, а також вірогідно придбано легкові автомобілі Toyota RAV4 2013 року випуску за 700 000 грн та Toyota Camry 2007 року випуску за 250000 грн. Крім того, у зазначений період Караценцев І.В. здійснив вісім міжнародних подорожей за такими напрямками: ІНФОРМАЦІЯ\_1, ІНФОРМАЦІЯ\_2, ІНФОРМАЦІЯ\_3, ІНФОРМАЦІЯ\_4, ІНФОРМАЦІЯ\_5, ІНФОРМАЦІЯ\_6. Караценцева Л.М., мати кандидата, перебувала за кордоном шість разів за такими напрямками: ІНФОРМАЦІЯ\_7, ІНФОРМАЦІЯ\_8, ІНФОРМАЦІЯ\_3, ІНФОРМАЦІЯ\_9, ІНФОРМАЦІЯ\_4, ІНФОРМАЦІЯ\_10.

З огляду на зазначені факти ГРД висловлено сумнів у відповідності способу життя Караценцева І.В. задекларованим доходам, що став підставою для висновку про невідповідність кандидата критеріям доброчесності та професійної етики.

До висновку Громадської ради доброчесності подано окрему думку її членів Верланова С.О. та Савчука А.В., які вважають, що при затвердженні висновку ГРД врахувала рівень доходів Караценцева І.В. та його матері лише за певний період часу, не отримавши при цьому пояснень від кандидата щодо джерел походження грошових коштів на здійснення відповідних витрат.

Стосовно вказаних у висновку Громадської ради доброчесності доводів кандидатом надано письмові та усні пояснення, а також докази на підтвердження трудового стажу та доходів батьків, копії посвідчень водія, а також копії матеріалів кримінальної справи стосовно ОСОБА\_1, які було оцінено Комісією під час співбесіди.

Обставини, викладені у висновку ГРД, підтверджуються інформацією, наданою Національним антикорупційним бюро України. Зокрема, з неї відомо, що Караценцев Ігор Володимирович є власником квартири площею 102,9 кв.м у м. Харкові, право власності на яку виникло у нього на підставі договору купівлі-продажу від 05 червня 2013 року. Караценцева Л.М. 09 листопада 2013 року набула право власності на автомобіль Toyota RAV4.

Також матеріалами НАБУ підтверджено здійснення вісьмох міжнародних

подорожей Караченцевим І.В. та шістьох міжнародних подорожей Караченцевою Л.М. За твердженням кандидата, він ніколи не бував у ІНФОРМАЦІЯ\_1, а в ІНФОРМАЦІЯ\_2 перебував транзитом і не залишав аеропорту. Щодо подорожей своєї матері кандидат зауважив, що та дійсно виїжджала з автобусними турами до ІНФОРМАЦІЯ\_3 та ІНФОРМАЦІЯ\_4, але брала з собою продукти харчування і воду, внаслідок чого витрати на такі автобусні тури становили 300 доларів США. Вартість подорожі до ІНФОРМАЦІЯ\_7 становила, за словами кандидата, 355 доларів США через проживання у готелі другої лінії, а «гарячого туру» до ІНФОРМАЦІЯ\_8 – близько 450 доларів США. Попри це документів, що належним чином підтверджували б дійсний розмір витрат на вказані подорожі, кандидатом надано не було. Попри це, враховуючи викладене нижче, Комісія розглядатиме дану обставину як факультативну.

Відповідно до декларації Караченцева І.В. як особи, уповноваженої на виконання функції держави або місцевого самоврядування, за 2016 рік його мати є власником двох автомобілів, на які він має право користування: Toyota Camry 2007 року випуску, задекларована вартість якого становить 250 000 грн та Toyota RAV4 2013 року випуску – 700 000 гривень. Сукупна задекларована вартість вказаного рухомого майна становить 950 000 гривень.

Кандидат не заперечував відомостей у своїй декларації за 2016 рік, згідно з якими має на праві власності квартиру у м. Харкові загальною площею площею 102,9 кв.м, користується належними матері на праві власності автомобілями Toyota Camry 2007 року випуску та Toyota RAV4 2013 року випуску. При цьому Караченцев І.В. вказав, що за положеннями статті 204 Цивільного кодексу України встановлена презумпція правомірності правочину: правочин є правомірним, якщо його недійсність прямо не встановлена законом або якщо він не визнаний судом недійсним. За твердженням кандидата, ніхто не оспорував правочини щодо придбання транспортних засобів його матір'ю.

Комісія зауважує, що з метою проведення конкурсу не розглядає цей та будь-які інші правочини в контексті їх нікчемності чи оспоримості, що є виключною прерогативою суду. Об'єктом дослідження Комісії є суто законність джерел походження майна, зокрема, в контексті відповідності витрат на його придбання доходам кандидата, членів його сім'ї та близьких осіб (підпункт (а) пункту 11 частини четвертої статті 85, частина перша статті 86 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»).

Для цілей кваліфікаційного оцінювання Комісія вважає за необхідне розглянути в хронологічному порядку обставини набуття та відповідності рівню доходів кандидата та його близьких осіб першого автомобіля, на який кандидат має право користування (2007 рік), квартири, що належить кандидатові на праві власності (червень 2013 року) та другого автомобіля, на який кандидат має право користування (листопад 2013 року), оскільки обставини вчинення кожного з цих правочинів можуть виявити підстави для встановлення відповідності критеріям доброчесності і професійної етики.

Стосовно автомобіля Toyota Camry 2007 року випуску кандидат повідомив, що його було придбано в тому ж році, коли ще був живий його батько Караченцев Володимир Васильович. Той займався підприємницькою діяльністю, результатом якої був значний грошовий обіг, до того ж курс долара до гривні на час купівлі автомобіля був значно нижчий.

Кандидат зазначив, що він надав Комісії документи на підтвердження наявності посвідчень водія у батька з 1976 року і у матері з 2000 року, а також довідку про те, що батьки були власниками автомобілів Toyota Camry 1999 року випуску, УАЗ-452 1982 року випуску, ВАЗ-21099 1998 року випуску, та мотоцикла КМЗ Дніпро МТ1036 1982 року випуску. Кандидат пояснив, що батьки продали ці автомобілі, зокрема Toyota Camry 1999 року випуску, додали кошти та придбали у 2007 році автомобіль тої ж моделі, але 2007 року випуску. Це усне пояснення, надане в пленарному засіданні, суперечить викладеному в письмових поясненнях 10 травня 2017 року, згідно з якими кошти від продажу були використані також і на купівлю автомобіля Toyota RAV4.

Комісія критично ставиться до цього пояснення джерел походження майна з таких підстав. Згідно з доданими кандидатом до письмових пояснень документами автомобіль Toyota Camry 1999 року випуску був придбаний батьком кандидата за договором купівлі-продажу від 30 липня 2005 року, тобто з моменту випуску автомобіля на той час минуло 6 років, що Комісія вважає суттєвою відмінністю від купівлі нового автомобіля в рік його випуску. Ціна за договором становила 100 (сто) гривень. Автомобіль зареєстрований у МРЕП ДАІ 04 серпня 2005 року. Актом оцінки (звіт № 15-6 від 04 серпня 2005 року, складений Універсальною автомобільною товарною біржею «Харків»), який надав кандидат, оціночну вартість автомобіля з урахуванням неодноразової зміни власника та інших факторів амортизації вже тоді, тобто за два роки до подальшого продажу, визначено у 36 366 гривень. Кандидатом не надано жодних документів на підтвердження ціни подальшого продажу, а також і ціни продажу інших транспортних засобів. Таким чином, єдиною підтвердженою вартістю автомобіля Toyota Camry 1999 року випуску (без урахування експлуатації в наступні два роки та відповідного зниження ціни) є 36 366 грн, що становить менше ніж 1/6 від задекларованої вартості автомобіля 2007 року випуску.

Кандидат також зауважив, що його батько Караченцев В.В. мав тривалий трудовий стаж, останні 16 років пропрацював заступником начальника управління меліорації і водного господарства Харківської області, отримував також премії за раціоналізаторські пропозиції, проте доказів рівня доходів Комісії надано не було. З 01 січня 2008 року по 31 грудня 2010 року займався підприємницькою діяльністю, був платником єдиного податку, сумарний обсяг його доходу від реалізації товарів, робіт та послуг за вказаний період становив 735 291,10 гривень. За інформацією з витягу з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань батько кандидата був зареєстрований як фізична особа-підприємець 13 грудня

2007 року (запис 2 471 000 000 064331), тобто вже після придбання автомобіля Toyota Camry 2007 року випуску, тому Комісія не погоджується з доводами кандидата про придбання цього автомобіля, зокрема, за рахунок коштів, одержаних від її ведення, і надаватиме оцінку достатності доходів від неї нижче, при розгляді питання про придбання автомобіля Toyota RAV4 2013 року випуску матір'ю кандидата.

Водночас кандидат не довів наявності будь-яких інших законних доходів своїх батька та матері, що були б достатні для придбання автомобіля Toyota Camry 2007 року випуску, не надав на їх підтвердження будь-які документи. Не було надано Комісії і будь-яких доказів того, що названий автомобіль був придбаний за рахунок залучених коштів, наприклад, кредиту чи позики.

Ураховуючи викладене, Комісія не вважає за можливе погодитися з кандидатом щодо достатності доходів його батьків для придбання цього автомобіля у 2007 році.

05 червня 2013 року кандидат набув за договором купівлі-продажу право власності на квартиру площею 102,9 кв.м у м. Харкові, задекларована вартість якої становить 527 500 гривень. Аналізом декларацій кандидата за 2011-2013 роки, встановлено, що сукупні доходи його сім'ї (кандидата та його доньки) становили у 2011 році 64 667,50 грн, у 2012 році – 156 610 грн., у 2013 році – 202 138 грн, а загалом – 423415,50 гривень. Таким чином, різниця між вартістю цього придбання та сукупними доходами сім'ї кандидата за трирічний період становить 104 084,50 гривень.

Законні джерела покриття цієї різниці кандидатом не доведено. Комісія не вважає за належне посилення кандидата на заощадження всієї родини за рахунок попередніх періодів без наведення документальних підтверджень відповідних доходів, які кандидатом не надано, зокрема, враховуючи недоведеність законності джерел попереднього придбання близькими особами кандидата автомобіля Toyota Camry 2007 року випуску. Втім, кандидат в письмових і усних поясненнях обмежився саме таким твердженням, доповнивши його повідомленням про трудовий стаж з 1985 року, який включав не лише роботу на державній службі, але й у бізнесі – начальником юридичного відділу українсько-англійської ДФ «Евротекс» з 20 липня 2000 року по 23 жовтня 2002 року. Проте, будь-яких документів, підтверджуючих розмір доходів кандидата у цей період, що дозволяли б накопичити значні заощадження, Комісії надано не було, як не було повідомлено в ході співбесіди про приблизний рівень цих доходів.

Комісія відзначає при цьому, що внаслідок значного підвищення суддівської винагороди після прийняття Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 07 липня 2010 року доходи сім'ї кандидата суттєво зростали в останні два роки досліджуваного періоду, а саме у 2,42 рази порівняно з 2011 роком – у 2012 році та у 3,13 рази – у 2013 році. Враховуючи це та стабільний курс національної валюти у вказаний час, коректним є порівняння з

відповідними видатками на придбання майна доходів саме за цей період, коли вони сягали своїх максимальних розмірів, зокрема, за купівельною спроможністю щодо іноземних валют.

09 листопада 2013 року мати кандидата Караченцева Л.М. набула право власності на автомобіль Toyota RAV4 2013 року випуску, задекларована вартість якого становить 700 000 гривень.

У своїх письмових поясненнях і під час засідання Комісії кандидат зазначав, що у висновку Громадської ради доброчесності неправильно вказано дохід його матері за останні 5 років, оскільки мінімальна пенсія в Україні становить 1300 грн на місяць, а тому у сумі її дохід не може становити лише 1000 гривень. За інформацією НАБУ дохід Караченцевої Л.М. становить 1000 грн (одержано в 2012 році). Комісія погоджується з доводами кандидата про неповноту цієї інформації, оскільки згідно з наданими ним довідками Харківського приміського об'єднання УПФУ Харківської області протягом 2012–2016 років Караченцева Л.М. отримала пенсію у сумі 72821,40 грн, проте, дослідивши надані кандидатом матеріали, вважає цей дохід єдиним підтвердженим і водночас недостатнім для придбання названого автомобіля, оскільки його задекларована вартість є більшою майже в 10 разів.

За період же, що передував придбанню автомобіля Toyota RAV4, кандидат надав довідки про розмір пенсії лише у 2012-2013 роках, що сукупно становить 26 679,12 гривень. Втім, оскільки розрахунок пенсій за віком при повному стажі обчислювався із застосуванням як базового мінімального розміру пенсії (частина перша статті 28 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування»), який в попередні роки був меншим, дохід матері кандидата у вигляді пенсії в попередні роки також був меншим.

Караченцева Л.М. у 2010 році отримала спадщину після смерті своїх матері та чоловіка, після чого, за твердженням кандидата, з'явилися кошти для придбання автомобіля Toyota RAV4. Частина коштів, на його думку, походить від того, що його дід Голоденко Микита Петрович все життя займався бджільництвом, а все, що заробив, подарував матері кандидата, оскільки вона була спадкоємцем також і після його смерті. Кандидат повідомив, що після смерті батька в 2010 році мати отримала у спадщину будинок у м. Мерефа Харківської області загальною площею 100 кв. м та автомобіль Toyota Camry 2007 року випуску, але йому невідомо про успадкування нею коштів на банківських рахунках чи готівки.

У контексті набуття спадщини матір'ю кандидата після смерті його батька Комісія вважає за необхідне окремо розглянути питання про те, чи могли слугувати законним і достатнім джерелом доходу результати підприємницької діяльності останнього. Караченцев В.В., як зазначалося вище з посиланням на пояснення кандидата, займався підприємницькою діяльністю, з 01 січня 2008 року по 31 грудня 2010 року був платником єдиного податку,

сумарний обсяг його доходу від реалізації товарів, робіт та послуг за вказаний період становить 735 291,10 гривень.

Стосовно останнього факту кандидат із посиланням на свідоцтво про сплату єдиного податку та інші документи повідомив, що його батько займався торговельно-закупівельною діяльністю, встановленням та реалізацією світлотехніки. Під час дослідження наданих кандидатом на підтвердження доходів його батька документів Комісія встановила, що за відомостями Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань Караченцев В.В. здійснював наступні види діяльності: інші види оптової торгівлі (код КВЕД 51.90.0) – основний; роздрібна торгівля іншими непродовольчими товарами (код КВЕД 52.48.9); виробництво електричних ламп та освітлювального устаткування (код КВЕД 31.50.0).

У засіданні Комісії кандидат погодився, що дохід від цих видів діяльності не можна ототожнювати з прибутком, оскільки вони потребують витрат. Водночас кандидат не повідомив, якою була рентабельність такої підприємницької діяльності в різні періоди її ведення. Таким чином, оцінити та належно підтвердити розмір прибутку батька кандидата у складі доходу та його частину, що могла бути вилученою з обороту за його життя або перебувати на його рахунках чи в готівці для використання на придбання майна після його смерті, за наданими кандидатом відомостями не вдається за можливе.

Як вбачається з пояснень кандидата та звітів суб'єкта малого підприємництва – платника єдиного податку, протягом 2008-2010 років батько кандидата отримав дохід у розмірі 735 291,10 гривень. Із наданих документів випливає, що протягом 2008-2009 років доходи, зазначені у звітах його батька, були приблизно однакові в усіх кварталах, однак у 2010 році доходи Караченцева В.В. за I квартал становили 3 313 грн., II квартал – 35 039 грн, III квартал – 98 727,64 грн і за IV квартал – 271 800,10 грн відповідно, причому саме у III і IV кварталі 2010 року одержано більше половини загального доходу за весь трирічний період, а саме 370 527,74 гривень.

Під час дослідження наданих кандидатом письмових пояснень, а також у ході співбесіди та засідання Комісії в пленарному складі встановлено, що батько кандидата помер 02 вересня 2010 року, однак за його підписом до органів податкової інспекції подано звіти суб'єкта малого підприємництва – платника єдиного податку за III та IV квартал 2010 року. Як випливає з відміток Харківської об'єднаної державної податкової інспекції про прийняття документів, їх подано 01 жовтня 2010 року та 04 січня 2011 року відповідно, тобто вже після смерті батька. Стосовно цього кандидат зазначив, що до підприємницької діяльності батька жодного стосунку не мав, обставини подання звітності йому невідомі, особисто він цим не займався, а копії вказаних документів одержав від матері. Водночас Караченцев І.В. стверджував, що підпис на документі візуально подібний на підпис його батька. Під час засідання Комісії він припустив, що вказаний звіт міг бути поданий помічниками батька чи іншими особами, а дійсність податкової звітності можна

встановити за допомогою відповідних експертиз.

Однак, згідно з частиною четвертою статті 25 Цивільного кодексу України з моменту смерті припиняється правоздатність фізичної особи, тобто її здатність мати цивільні права та обов'язки. За наведених обставин очевидно, що з моменту смерті батько кандидата не міг займатися підприємницькою діяльністю та одержувати в її результаті грошові кошти на виконання зобов'язань протягом останніх 28 днів III кварталу (03-30 вересня 2010 року) та IV кварталу 2010 року. Очевидно також, що протягом зазначеного періоду батько кандидата не міг сплачувати єдиного податку, а також особисто підписувати і подавати відповідну податкову звітність за III та IV квартали 2010 року. Враховуючи викладене та за відсутності первинних банківських документів або документів, що підтверджували б рух коштів за рахунком, Комісія не приймає в якості допустимого доказу законності джерел походження майна звіти суб'єкта малого підприємництва – платника єдиного податку, за III та IV квартал 2010 року із зазначенням доходу в 98 727,64 грн і 271 800,10 грн відповідно.

Пунктом 11 частини першої статті 346 ЦК України передбачено, що смерть власника є підставою припинення права власності, зокрема, й на таке майно, як гроші, але водночас грошові зобов'язання не припиняються зі смертю кредитора як не пов'язані нерозривно з його особою (частина друга статті 609 ЦК України), а тому мають бути виконані вже перед спадкоємцями (стаття 1218 ЦК України). Проте кандидат не стверджував і не надав Комісії відповідних доказів одержання ним, його братом або його матір'ю грошових коштів у рахунок виконання зобов'язань третіх осіб перед померлим батьком. Комісія також зважає на те, що кандидат не підтвердив у складі спадщини прав за договорами банківського рахунку або банківського вкладу, готівки.

Крім того, в пункті 6 частини першої статті 248 ЦК України смерть довірителя визначається підставою для припинення повноважень за довіреністю, при цьому згідно з частиною другою цієї статті втрачає чинність і передоручення. Аналогічно в пункті 3 частини першої статті 1008 ЦК України пов'язується зі смертю довірителя і припинення договору доручення. Таким чином, імовірно подання звітів помічниками батька або іншими особами, якщо і мало місце, як припускав кандидат, то відбулося без належних повноважень і з використанням документів, які не могли існувати на момент їх подання через неможливість їх особистого підписання батьком кандидата.

За змістом статей 46, 48 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб підприємців» (в редакції від 20 серпня 2010 року, чинній на момент смерті батька кандидата) у разі смерті фізичної особи-підприємця проводиться державна реєстрація припинення його підприємницької діяльності, для чого спадкоємцеві достатньо було подати державному реєстраторові особисто або рекомендованим листом нотаріально посвідчену копію свідоцтва про смерть або довідки органу реєстрації актів громадянського стану. Відповідне повідомлення про державну реєстрацію

припинення підприємницької діяльності фізичної особи-підприємця в разі смерті було належною підставою для зняття її з обліку, зокрема, в органах державної податкової служби (частина друга статті 51 названого Закону). Проте, як вбачається із запису № 24710070002064331 в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань, державну реєстрацію припинення підприємницької діяльності батька кандидата Караченцева В.В. проведено 28 квітня 2014 року, тобто за 3 роки, 7 місяців і 26 днів після його смерті. 29 квітня 2014 року його знято з обліку як платника податків (запис № 1420230700945), а 30 квітня 2014 року – як платника єдиного податку.

Щодо інших можливих джерел доходу матері кандидата, то квартиру в м. Харкові загальною площею 55,4 кв.м, яку Караченцева Л.М. набула у власність після смерті своїх батьків відповідно до свідоцтва про право на спадщину № 2-1072 від 11 липня 2011 року, вона не відчужувала, а періодично надавала в оренду третім особам. Про розмір відповідних доходів та сплату з них податків кандидат не повідомив. Отже, дохід від нерухомого майна, набутого матір'ю кандидата у спадщину, не може розглядатися як достатнє законне джерело доходів для придбання автомобіля Toyota RAV4.

Не було відчужено автомобіль Toyota Camry 2007 року випуску.

Кандидат підсумував, що його мати брала участь у приватизації майна, отримувала в період, що розглядається, декілька видів доходів, а саме спадщину, дохід від надання в оренду трикімнатної квартири, пенсію, вела особисте домогосподарство, тому загалом мала змогу в 2013 році придбати автомобіль Toyota RAV4 того ж року випуску, задекларована вартість якого становить 700 000 грн. Втім, жоден із цих доходів, крім пенсії, не знаходить свого належного підтвердження у наданих кандидатом документах і поясненнях, тому неможливо оцінити їх законність, а сукупний розмір порівняти з вартістю набутого майна. Отже, законності джерел його придбання кандидатом не доведено.

Кандидат вказав, що його право користування автомобілем Toyota RAV4 є тимчасовим, він не вписаний до технічного паспорту і лише декілька разів користувався цим автомобілем у присутності матері, а тому зазначив право користування ним у декларації за 2016 рік.

Крім того, кандидат повідомив під час співбесіди, що після смерті батька користується автомобілем Toyota Camry 2007 року випуску, на який право користування він не зазначив у деклараціях про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру за 2011-2015 роки у паперовому вигляді, не відображено цього також у декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування за 2015 рік. Вперше про право користування названим автомобілем зазначено у декларації за 2016 рік. Комісія вбачає в такій бездіяльності порушення вимог законодавства про запобігання корупції, несумісне з дотриманням критерію доброчесності.

Оцінивши в сукупності наведені обставини, що також підтверджуються інформацією, наданою НАБУ, Комісія в межах і з метою проведення конкурсу на зайняття посади судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду вважає, що кандидатом не доведено відповідності задекларованим доходам витрат і майна як власних, так і членів його сім'ї та близьких осіб, а тому висновок Громадської ради доброчесності є прийнятним.

Згідно з підпунктом «а» пункту 11 частини четвертої статті 85 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» відповідність витрат і майна близьких осіб судді задекларованим доходам, у тому числі копії відповідних декларацій, належить до інформації суддівського досьє щодо дотримання суддею правил професійної етики, а тому належить до оцінки при встановленні відповідності цьому критерію.

У пункті 12 частини четвертої статті 85 Закону відповідність витрат і майна судді і членів його сім'ї задекларованим доходам, у тому числі копії відповідних декларацій, віднесено до даних суддівського досьє про відповідність судді критерію доброчесності.

У статтях 1-3, 18-19 Кодексу суддівської етики встановлено вимоги щодо поведінки судді при здійсненні правосуддя та поза професійною діяльністю. Зокрема, суддя повинен бути прикладом неухильного додержання вимог закону і принципу верховенства права, присяги судді, а також дотримання високих стандартів поведінки з метою зміцнення довіри громадян у чесність, незалежність, неупередженість та справедливість суду.

Суддя має докладати всіх зусиль до того, щоб, на думку розсудливої, законослухняної та поінформованої людини, його поведінка була бездоганною. Суддя повинен бути обізнаним про свої майнові інтереси та вживати розумних заходів для того, щоб бути обізнаним про майнові інтереси членів своєї сім'ї.

Відповідно до роз'яснень Кодексу суддівської етики, затверджених рішенням Ради суддів України № 1 від 04 лютого 2016 року, суддя добровільно приймає на себе обмеження, пов'язані з виконанням ним своїх професійних обов'язків, які унеможливають створення умов, що викликать сумніви у доброчесності поведінки судді та його безсторонності, незалежності і об'єктивності.

За загальним правилом суддівської етики суддя повинен бути прикладом законослухняності, завжди поводитися так, аби зміцнювати віру громадян у чесність, незалежність, неупередженість та справедливість суду, докладати всіх зусиль, щоб, на думку розсудливої, законослухняної та поінформованої людини, його поведінка була бездоганною.

Поняттю «законослухняна людина» відповідає таке визначення: це людина, яка здатна (спроможна) шанобливо ставитись до існуючих рішень, настанов, законів, дотримуватись їх, визнавати і шанувати суспільні авторитети, виконувати свої громадські, суспільні обов'язки.

Бездоганна поведінка судді означає уникнення порушень норм етики та недопущення створення враження їх порушення як під час виконання професійних обов'язків, так і в особистому житті. Враження порушення норм етики створюється, коли розважливі особи, яким стали відомі всі відповідні обставини, розкриті в ході резонансного їх з'ясування, можуть дійти висновку, що чесність, добросовісність, неупередженість, урівноваженість та професійна придатність судді поставлені під сумнів.

Суддя зобов'язаний встановлювати для себе, додержуватися і змушувати додержуватися всіх інших осіб зі свого оточення бездоганних правил поведінки, підтримуючи і утверджуючи на власному прикладі добросовісність у судовій владі. Він має докладати всіх зусиль до того, щоб його поведінка була бездоганною.

Добросовісна поведінка судді має стосуватися всіх сфер його життя, зокрема, і матеріальної (майнової) сфери. Йдеться про добросовісну поведінку судді в реалізації обов'язку бути обізнаним про свої майнові інтереси та здійснення активних дій щодо вжиття розумних (адекватних) заходів для того, щоб бути обізнаним про майнові інтереси членів своєї сім'ї та близьких осіб, виявляючи повагу до законів і лояльність до публічних фінансових інтересів держави.

Комісія враховує при прийнятті рішення це, а також відсутність у батьків кандидата інших близьких родичів, які могли б надати достатні для придбання зазначеного майна кошти із законних джерел (зокрема рідний брат кандидата Караченцев С.В. за наявними даними НАБУ в період 2012-2016 роки одержав загальний дохід у розмірі 209 332 грн, з них у 2012-2013 роках, що передували придбанню автомобіля Toyota RAV4 – 51 925 грн), встановлену недостатність сукупних законних доходів кандидата, члена його сім'ї та його близьких осіб для придбання цього майна. З цих підстав Комісія дійшла висновку, що придбання, здійснені кандидатом та близькими особами кандидата, а також відповідність витрат кандидата та його близьких осіб їхнім доходам не знайшли підтвердження законності джерел походження майна.

Відповідно до частини першої статті 88 Закону, якщо Громадська рада добросовісності у своєму висновку встановила, що суддя (кандидат на посаду судді) не відповідає критеріям професійної етики та добросовісності, то Комісія може ухвалити рішення про підтвердження здатності такого судді (кандидата на посаду судді) здійснювати правосуддя у відповідному суді лише у разі, якщо таке рішення підтримане не менше ніж одинадцятьма її членами.

Дослідивши дос'є кандидата, заслухавши доповідача, уповноваженого представника Громадської ради добросовісності та кандидата, сім членів Комісії з п'ятнадцяти дійшли висновку, що Караченцев І.В. не підтвердив здатності здійснювати правосуддя у Касаційному адміністративному суді у складі Верховного Суду. Таким чином, інше рішення не набрало встановленої законом необхідної кількості голосів.

Ураховуючи викладене, керуючись статтями 88, 93, 101 Закону, Положенням, Комісія

вирішила:

визнати Караченцева Ігоря Володимировича таким, що не підтвердив здатності здійснювати правосуддя у Касаційному адміністративному суді у складі Верховного Суду.

Головуючий

С.Ю. Козьяков

Члени Комісії:

В.І. Бутенко

А.В. Василенко

Т.Ф. Весельська

А.О. Заріцька

А.Г. Козлов

Т.В. Лукаш

П.С. Луцюк

М.А. Макарчук

М.І. Мішин

С.М. Прилипко

Ю.Г. Тітов

В.Є. Устименко

Т.С. Шилова

С.О. Щотка